

juridiske Kredse har der stadig hersket megen Tvivl, om den første Højesteretsdom ikke var den rigtige. Saa lad os lade den Sag ligge, og lad os heller ikke dømme de Folk, som vare med ved den første Dom. Det er jo stadig et stort og uafgjort Spørgsmaal, hvem der i Virkeligheden havde Ret. I alt Fald blev den Mand, der havde afsagt Dommen, ramt haardt, og ogsaa den Læge, der havde været med ved Lægeundersøgelsen. Men om Dommen var retfærdig, er et Spørgsmaal, som aldrig bliver opklaret.

Saa kom det ærede Medlem ogsaa til at omtale mit Forhold til Odense Byraad og fastholdt stadig, at jeg havde handlet utilbørligt. Jeg tillader mig at have den modsatte Mening, og jeg maa ogsaa sige, at endnu i de allersidste Dage, da jeg har været sammen med Formanden for Byraadet, er der ikke faldet saa meget som en Antydning af, at jeg ikke paa enhver Maade havde iagttaget alt, hvad god Tone og Takt fordrer. Jeg havde ikke været derovre og forhandlet med Byraadet, det er, som oplyst, Fængselsdirektoratet, der har forhandlet. Og vi have underrettet Odense Byraad saa snart, som det var muligt. Men man har ikke i Ministeriet Lov til at give nogen Underretning om Lovforslag, før de have været forelagte i Statsraadet. Det er ganske utilbørligt, at man skal kunne læse i Aviserne om de Sager, der skulle forelægges for Kongen i Statsraadet, før man forelægger dem. Det er en Ting, som jeg har holdt meget stærkt paa. Men jeg har været, jeg kan godt sige, saa hensynsfuld at give Borgmesteren Underretning samtidig med, at Forslaget blev forelagt for Kongen, idet Brevet blev skrevet efter min Anmodning saaledes, at det gik med Nattoget og kom Borgmester Dithmer i Hænde samme Formiddag, som Sagen blev forelagt i Statsraadet. Der kan altsaa ikke gives hurtigere Meddelelse, end det er sket i dette Tilfælde. Saa beder jeg bemærket, at der ikke fra Borgmester Dithmer eller Odense Byraad kom det Svar til Fængselsdirektøren, som er nævnt: De erindre nok, at vi ogsaa ere villige her i Odense til at give vederlagsfri Grund til Opførelse af det nye Fængsel, eller en Skrivelse, hvis Indhold var dette: Kan det nye Fængsel blive bygget i Odense, saa ville vi gerne fratage Erstatning og give gratis Grund. Der kom ikke noget saadant Svar eller nogen Hentydning til Samtaler af den Art. Der kom først Telegram den 12. April. Borgmesteren maa have opfattet Forholdet ganske som

Fængselsdirektøren, at dermed var Sagen ganske ude af Verden. Da jeg fik den Skrivelse, som det ærede Medlem citerede, var der, som jeg ogsaa sagde første Gang, et Par Ting, som jeg straks studsede ved. Jeg har citeret den ene i mit første Foredrag, jeg ledte efter den anden, jeg vidste godt, det stod skrevet, jeg havde understreget det i min Skrivelse, men jeg fandt det ikke. Der stod, at det samme Spørgsmaal var blevet drøftet mellem Fængselsdirektøren og Odense Byraad under Forhandlingerne om Rytterkasernen. Jeg spurgte straks Fængselsdirektøren den Dag, Skrivelsen kom: Er det blevet omtalt mellem dem, De har ikke omtalt det for mig. Han sagde: Jeg erindre ikke noget derom; om der mulig er faldet en løs Udtalelse, ved jeg ikke, men der har ikke været noget fremme derom. Det meddelte han mig straks den paagældende Dag. Derfor beviser selvfølgelig Sagfører Knudsens Skrivelse ikke noget; han har sin Opfattelse. Jeg har aldrig forhandlet med Odense Byraad før efter den 12. April. Den Embedsmand, der har forhandlet, erindre ikke, at der har været nævnt noget, og han begrunder det med, at alene den Omstændighed, at han ikke har omtalt det for Ministeren, viser, at der ikke har været omtalt noget derom. Derfor er det altsaa fuldstændig korrekt, hvad jeg har omtalt i den paagældende Sag. Jeg har netop hævdet, at Odense Byraad har aldrig sagt, at de have nævnt det for Ministeren. Det er derfor ikke noget løst Grundlag, det er saa soleklart som noget. Jeg har heller ikke sagt til Odense Byraad, at dets Tilbud er kommet for sent, og at det derfor ikke kunde benyttes. Tværtimod, jeg har sagt til Odense Byraad: Tak for det Tilbud. Personlig har jeg været derovre den første Hverdag, efter at jeg fik Telegrammet, og den næste Hverdag derefter igen var Fængselsdirektøren efter min Anmodning i Odense ledsaget af de to Fængselsinspektører. Og efter det sidste Udvalgsmøde, jeg har været i — hvad der er passeret, efter at jeg har forladt Udvalget, kan jeg naturligvis ikke udtale mig om, — har jeg udtrykkelig indhentet yderligere Oplysninger fra Odense efter Udvalgets Anmodning. Jeg kan ikke se, at jeg paa nogen Maade har handlet anderledes end korrekt.

Det ærede Medlem fra Storehedinge (J. Andersen) vilde nærmest gøre gældende, at jeg paa en hidtil uset Maade havde desavoueret mine Embedsmænd. Jeg sagde ved første Behandling, at der var den skønneste Enighed mellem mig og mine Embedsmænd. Det ærede Medlem,